

— Εἶνε πρὸς ἀνάμνησιν πτωχοῦ τινος ἀνθρώπου, ὅστις ἐφανεύθη δι' ἐμέ... ἀπεκρίθη ὁ δοῦξ, οὗτινος ἡ φωνὴ ἔτρεμεν ἐλαφρῶς. Μὴ γελᾶτε, φίλε μου... θὰ μὲ λυπήσητε πολὺ!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΖΕΤΟΥ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἑδγάρδου Πόε. Μετάφρ. Κ. Ι. Πρασσῆ)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

«Ἄλλ' ἡ κατὰθεσις, θὰ εἴπῃς, τῆς κυρίας Δελύκ! ἀποδεικνύει ὁ μὰ δα ἀχρείων ὑποκειμένων, ἐν ταῖς πέριξ τοῦ ἄλσους, τὴν ὥραν ἢ περὶ τὴν ὥραν τοῦ φόνου. Εἰμαι σύμφωνος, θὰ ἐπίστευον μάλιστα ὅτι καὶ ὁ δαδὲ καὶ ὁ δαδὼν, ὁμοίαν πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς κυρίας Δελύκ περιγραφείσαν, εὐρίσκοντο ἐκεῖ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἢ περὶ τὴν ὥραν τῆς τραγωδίας ταύτης. Ἄλλ' ἡ ὁμὰς ἦτις πρὸ πάντων ἐπέσυρε τὰς ὑπονοίας τῆς κυρίας Δελύκ, εἶνε ἡ μόνη ὁμὰς ἢ ἡ ἐντιμὸς αὕτη κυρία ἀναφέρει καὶ ὡς φαγοῦσαν τὰ πλακούντια τῆς καὶ κενώσασαν τὰς φιάλας τοῦ ζυθοῦ της χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ πληρώσῃ.

«Ἀλλὰ ποῖαι ἀκριβῶς εἶνε αἱ λέξεις αἱ μετεχειρίσθη ἐν τῇ κατὰθεσί τῆς ἡ κυρίας Δελύκ; «Προσῆλθεν ὁμὰς ἀνθρώπων ἀνευλαβῶν, οὔτινες ἐθροῦθησαν φρικωδῶς, ἐπιοῦν καὶ ἐρχον χωρὶς νὰ πληρώσωσι, ἠκολούθησαν τὴν αὐτὴν ἡδὼν ἢ καὶ ὁ νέος μετὰ τῆς νεάνιδος, ἐπέστρεψαν περὶ τὸ λυκόφως εἰς τὸ κηπηλεῖον, ἐπειτα δὲ διέβησαν ἐσπευσμένως τὸν ποταμόν».

«Ὅθεν ἡ ἐσπευσμένη αὕτη ἀναχώρησις πολὺ πλείοτερον τοιαύτη ἐφάνη φυσικῶς εἰς τὰ ὅμματα τῆς κυρίας Δελύκ, ἢτις μετὰ λύπης καὶ ἀνησυχίας ἐρέμβαζε τὰ ἐκδοκασθέντα πλακούντια καὶ τὸν ζυθὸν αὐτῆς, — ζυθὸν καὶ πλακούντια διὰ τὰ ὑποία μέχρι τελευταίας στιγμῆς ἔτρεφον ἀσθενῆ τινὰ ἑλπίδα περὶ ἀποζημιώσεώς των. Ἄλλως τε, ἀφοῦ ἦτο ἀργὰ, διατὶ ἡ μετὰ σποῦδῆς ἀναχώρησις αὕτη τὴν ἐκίνησεν εἰς ἀπορίαν; Οὐδὲν τὸ πικρόδοξον, ἐὰν ὁμὰς ἀνθρώπων, ἔστω καὶ φυλοβίων, σπεύδει νὰ ἐκπνέλῃ εἰς τὰ ἴδια, ὅταν μέλλῃ νὰ διασχίσῃ πλατὺν ποταμόν διὰ μικρῶν πλοιαρίων, ἐν ᾧ τοὺς ἐπαπειλεῖ καταγίς καὶ ἡ νύξ προσεγγίζει.

«Λέγω: προσεγγίζει, διότι ἡ νύξ δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπέλθει. Μόλις περὶ τὸ λυκόφως ἡ ἐσπευσμένη ἀναχώρησις τῶν φυλοβίων τούτων προτέβλεπε τὰ σεμνὰ βλέμματα τῆς κυρίας Δελύκ. Ἀλλὰ μᾶς λέγουσιν, ὅτι τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα ἡ κυρία Δελύκ, ὡς καὶ ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν της, ἦκουσαν κραυγὰς γυναικείας ἐν τοῖς πέριξ τοῦ κηπηλείου. Καὶ τίνες λέξεις μεταχειρίζεται ἡ κυρία Δελύκ ἵνα σημάξη τὴν στιγμὴν τῆς ἐσπέρας καθ' ἣν ἤκουσε τὰς κραυγὰς; Τὰς ἤκουσε. λέγει, ὁ λίγον μετὰ τὴν ἐπέ-

λευσιν τῆς νυκτός. Ἀλλὰ, τὸ ὀλίγον μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς νυκτός εἶνε αὕτη ἡ νύξ; ἡ δὲ λέξις περὶ τὸ λυκόφως σημαίνει: ὅτι εἶνε ἀκόμη ἡμέρα. Ἐκ τούτων λοιπὸν φαίνεται καθαρῶς, ὅτι ἡ ὁμὰς εἶχεν ἐγκαταλίπει τὸ διάφραγμα τῆς Ρούλης πρὸ τῶν κραυγῶν αἱ ἐκ τύχης (!) ἤκουσεν ἡ κυρία Δελύκ. Καὶ μολοντοὶ αἱ δύο αὗται διάφοροι ἐκφράσεις κατετέθησαν ἐν τῇ ἀνακρίσει ἀπαράλλακτα ὡς σοὶ ἀνέφερον αὐτάς, ἐν ταῦτοις οὐδεμία ἐφημερίς, ὡς καὶ οὐδεὶς τῶν μυρμηδόνων τῆς ἀστυνομίας, ἐπρότεξε μίχρη τοῦδε εἰς τὴν μεγίστην ἀντίθεσιν τὴν ὑπάρχουσαν μεταξύ τῶν δύο τούτων ἐκφράσεων.

«Ἐν εἴ τι ἔχω νὰ προσθέσω περὶ τῆς περιφήμου αὐτῆς ὁμὰς, ἢς ἡ ἐνοχὴ εἶνε, κατ' ἐμέ τοῦλάχιστον, ὅπως ἀνυπόστατος. Προκειμένου περὶ τῆς γενναίας ἀμοιβῆς καὶ τῆς τελείας ἀμνηστίας, τῶν προσφερομένων εἰς πάντα ὅστις ἤθελε προδώσει τοὺς συνενόχους του, οὐδὲ πρὸς στιγμὴν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἐν οἷον δὴποτε μέλος ὁμὰδος κακῶν ὑποκειμένων, ἢ εἰον δὴποτε ἄλλων ἀνθρώπων δὲν θὰ εἶχε προδόσει ἀπὸ πολλοῦ ἤδη τοὺς συνενόχους του. Ἐκαστὸν τῶν ἀτόμων τῆς συμμορίας παρρημαῖται εἰς τοῦτο, ὅχι τόσον ἐκ τῆς ἀμοιβῆς, ἢ διὰ τὴν ἀπικλαγὴ αὐτοῦ τῆς εὐθύνης, ὅσον ἐκ τοῦ φόβου ὅτι ἐμὲ βάλλει ἡ ἰδέα ἐνδεχομένης προδοσίας ὑπὸ ἐτέρου τῶν συνενόχων. Μαρτυρεῖ μετὰ ζήσεως καὶ εὐθύς διὰ τὴν νὰ μὴ προδοθῇ αὐτὸς οὗτος. Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ μυστικὸν δὲν ἀνεκινώθη ὑπὸ τινος, τοῦτο ἀποδεικνύει πληρέστατα, ὅτι μένει μυστικόν. Ἡ ζοφερὰ αὕτη ὑπόθεσις δὲν εἶνε γνωστὴ εἰμὴ εἰς ἓνα ἢ δύο ἀνθρώπους καὶ εἰς τὸν Θεόν.

«Συλλέξωμεν ἤδη τὰ εὐτελῆ μὲν τῷ ὄντι, ἀλλὰ θετικὰ ἐξγόμενα τῆς μακρᾶς ἡμῶν ἀναλύσεως. Μᾶς ἔχουσι ταῦτα εἰς τὸ συμπέρασμα, εἴτε ἀπαισίου τινὸς συμβεβηκότος ὑπὸ τὴν στέγην τῆς κυρίας Δελύκ, εἴτε δολοφονίας τελειωθείσης ἐν τῷ ἄλσει τοῦ διακράγματος τῆς Ρούλης, ὑπὸ ἐραστοῦ τινος, ἢ τοῦλάχιστον φίλου στενοῦ καὶ ἐμπειπιστευμένου τῆς μακκαρίτιδος. Ὁ φίλος οὗτος ἔχει τὴν ὄψιν ἡλιοκαῆ. Τὸ χρῶμα δὲ τοῦτο τῆς μορφῆς, ὁ ἐντεχνος κόμβος τῆς ζώνης καὶ ὁ κινητὸς δεσμός τῶν ταινιῶν τοῦ πῖλου, προδίδουσιν ἀνθρώπον ναυτικόν. Ἡ οἰκειότης αὐτοῦ πρὸς τὴν μακαρίτιδα, νεάνιδα ἐλαφρῶν μὲν τῷ ὄντι ἡθῶν, ἀλλ' ὅχι καὶ ἐκ τῶν κοινῶν, τὸν δεικνύει ὡς ἀνθρώπον ἀνώτερον ἀπλοῦ καὶ κατὰ τὸν βαθμόν. Λοιπὸν, αἱ ἐπείγουσαι καὶ κἀλλιστα γεγραμμέναι ἀνακρινώσεις αἱ σκληταὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας, χρησιμεύουσιν ἵνα εἴ τι μᾶλλον ἐνισχύσωσι τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν. Τὸ ὑπὸ τοῦ Ἑρμού ἀναγραφόμενον γεγονός καὶ προγενεστέρας ἐξφρασίσεως μᾶς ἀναγκάζει νὰ ταυτίζωμεν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἄτομον τὸν ναυτικὸν τοῦτον μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐκείνου τοῦ ναυτικοῦ ὅστις, ὡς ἤδη γνωρίζομεν, εἶχεν ἀποπλανήσει τὴν νεάνιδα.

«Καὶ ἐνταῦθα, λίαν καταλλήλως, παρουσιάζεται καὶ ἐτέραις ἐνδείξεις, ἡ τῆς μικρᾶς ἐν τῷ δάσει διαμονῆς τοῦ ἡλιοκαοῦς ἀνθρώπου. Ἐμμεῖν ὁμῶς ἐπὶ

τῆς χαλκοχόρου ταύτης καὶ ζοφερᾶς μορφῆς του, ἥτις θὰ ἦτο εἰς ὑπερβολικὴν βχθμὸν τοιαύτη ἀφοῦ αὕτη εἶνε τὸ μόνον δεῖγμα ἐξ αὐτοῦ, ὅπερ διέσωσαν ἐν τῇ μνήμῃ των ἀπὸ κοινοῦ ἡ κυρία Δελύκ καὶ ὁ Βαλεντίνος. Ἀλλὰ διατί ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀπουσιάζει; Μήπως ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῆς ἐμάδος; Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, διατί μόνος τῆς νεάνιδος τὰ ἔχνη ἀνευρέθησαν. Ὑποτίθεται ὅτι τὸ θέατρον ἀμφοτέρων τῶν δολοφονιῶν ὑπῆρξε τὸ αὐτὸ μέρος. Ἀλλὰ τὸ πτώμα ἐκείνου τί ἐγένετο; Οἱ δολοφόνοι λίαν προφανῶς θὰ μετεχειρίζοντο αὐτὸ ὡς καὶ τὸ τῆς νεάνιδος. Ὅχι, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος ζῇ, καὶ ὅτι τὸ αἷτιον δι' ὃ κρύπτεται εἶνε ὁ φόβος μὴ κατηγορηθῇ ἐπὶ φόνο. Τώρα μόνον, ὅτε πολὺ χρόνου διαστήμα ἔχει παρέλθει δύναται νὰ τρέφῃ τοιοῦτον φόβον, ἀφοῦ εἰς μάρτυς βεβαίως ὅτι τὸν εἶχεν ἴδει συμπεριπατοῦντα μετὰ τῆς Μαρίας· ἀλλ' ὁ φόνος οὗτος οὐδεμίαν θὰ εἶχεν ἐπιρροὴν καθ' ἣν ἐποχὴν ἐτελέσθη ὁ φόνος. Ἡ πρώτη πρᾶξις ἐνὸς ἀθῶου θὰ ἦτο νὰ καταγγεῖλῃ τὸ ἐγκλημα καὶ συνεργήσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν κακοποιῶν. Ἐθεάθη μετὰ τῆς νεάνιδος· διῆλθε μετ' αὐτῆς τὸν ποταμὸν ἐντὲς πλεισιῶν ἀνακαλυφθέντος. Ἡ καταμύνησις τῶν ἐνόχων θὰ φανῇ, καὶ εἰς τὸν κοινότερον τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὸ ἀσφαλέστερον καὶ τὸ μόνον μέσον ἵνα οὗτος διαφύγῃ τὰς ὑπονοίας. Δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν υποθέσωμεν, κατὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην νύκτα, ἀθῶον ἅμα καὶ μὴ λαβόντα γνώσιν τοῦ διαπραχθέντος κακούργηματος. Ἐν τούτοις μόνον ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων τούτων περιπτώσεων τῇ συνεχωρεῖτο. ἀφοῦ ζῇ, νὰ λείψῃ τοῦ νὰ καταγγεῖλῃ τοὺς φονεῖς.

Ἀκαὶ τίνα μέσα κατέχομεν, ἵνα δι' αὐτῶν εὐρωμεν τὴν ἀλήθειαν; θὰ ἴδωμεν τὰ μέσα ταῦτα πολυπλασιαζόμενα καὶ καθιστάμενα πλέον διακρινόμενα ἐφ' ὅσον προβάλονται. Ἀναλύσωμεν τὸ παλαιὸν τοῦτο συμβᾶν τῆς πρώτης φυγῆς. Λάβωμεν γνῶσιν δλοκλήρου τῆς ιστορίας τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου καὶ ὅλων τῶν ἀφρώντων αὐτόν, καὶ τῶν μερῶν ἐν οἷς διέμενε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς τοῦ φόνου. Συγκρίνωμεν ἐπιμελῶς πρὸς ἀλλήλας τὰς διαφόρους ἀνακοινώσεις τὰς σταλείσας πρὸς τὴν ἐσπερινὴν ἐφημερίδα καὶ σκοπούσας νὰ ἐνοχοποιήσωμεν ὁμὰδ ἄνθρώπων. Κατόπιν συγκρίνωμεν τὸ ὅρος καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνακοινώσεων τούτων πρὸς τὰς σταλείσας ἐν ἐποχῇ προγενεστέρᾳ εἰς τὴν πρωϊνὴν ἐφημερίδα καὶ ἐπιμενούσας τὸσον ἐντόνως ἐπὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Μεναί. Κατόπιν δὲ πάλιν, συγκρίνωμεν τὰς ἀνακοινώσεις ταύτας πρὸς τὴν γνωστὴν γραφὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ. Προσπαθήσωμεν, διὰ λεπτομερεστέρους ἀνακρίσεις τῆς κυρίας Δελύκ καὶ τῶν τέκνων τῆς, ὡς καὶ τοῦ Βαλεντίνου, νὰ λάβωμεν τὴν ὅσον οἶόν τε ἀκριβεστέραν περιγραφὴν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀνθρώπου μετ' ἣν ἡλιοκαΐ ὅψιν. Ἐκ τῶν ἐρωτήσεων τούτων ἐπιτηδείως διεξαγομένων, θὰ ἐξαχθῶσι παρὰ τινος τῶν μαρτύρων πληροφορία ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου (ἢ ἐπ' ἄλλων), — πληροφορία ἣς αὐτοὶ οἱ μάρτυρες κατέχουσιν ἔως χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωσι. Καὶ ἐπειτα,

ἀκολουθήσωμεν τὰ ἔχνη τοῦ πλοίου τοῦ ἀνευρεθέντος τὴν πρωϊαν τῆς δευτέρας, 23 Ἰουνίου, καὶ ἐξαφανισθέντος ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα εἶχε προσδεθῇ, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν φύλαξιν αὐτοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἀνευπηδαλίου, ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀνακαλυφθῇ τὸ πτώμα. Μετ' ἐπιμελείας καὶ μετὰ τῆς δεούσης ἐπιμονῆς θὰ παρακολουθῶμεν ἀπαύστως τὸ πλοῖον τοῦτο· διότι, ὅχι μόνον δύναται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ταυτότητά του ὁ αὐτὸν αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ τὸ πηδάλιον του εὐρίσκειται εἰς χεῖρας ἡμῶν. Δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι ὁ τυχὼν ἀνθρώπος, ἐξ ἀπλῆς ιδιοτροπίας, ἦτο δυνατόν, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀναζητήσεως, νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ πηδάλιον ἐνδὲς πλοίου ἱστιοφόρου. Οὐδεμία δ' ἡλῶσις δημοσίᾳ ἐγένετο περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ πλοίου τούτου. Σιωπηλῶς τούτο ἀνευρέθη, καὶ σιωπηλῶς ἐγένετο ἀφαντὸν. Ἀλλὰ πῶς συνέβη ὥστε ὁ ἰδιοκτήτης ἢ ἐνοικιαστὴς τοῦ πλοίου τούτου, ἀνευ δημοσίας δηλώσεως, ἐν ἐποχῇ τόσον προσεγγίζουσῃ πρὸς τὴν πρωϊαν τῆς τρίτης, ἠδυνάθη νὰ πληροφρηθῇ περὶ τοῦ μέρους ἐνθα ἐφυλάσσετο τὸ ἀνευρεθὲν πλοῖον, ἐὰν τουλάχιστον δὲν θέσωμεν αὐτὸν ἔχοντα σχέσεις πρὸς τὸ Ναυτικόν, σχέσεις ἀτομικὰς καὶ σταθεράς, ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἐν γνώσει τῶν μικρῶν εἰδήσεων τῶν ἀποβλεπουσῶν αὐτό;

«Ὅτε ἐπραγματεύθη περὶ τοῦ δολοφόνου τοῦ σύροντος τὸ φορτίον αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀκτὴν, ὑπέδειξεν ὅτι ὤρειλε νὰ προμηθευθῇ πλοῖον. Ἐννοοῦμεν ἤδη, ὅτι ἡ Μαρία Ροζέτου ἐρρίφθη ἀναμφιβόλως ἀπὸ πλοίου. Οὕτω, τὸ πρᾶγμα συνέβη φυσικώτατα. Ὁ φονεὺς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὰ ἀδελφὰ υἱάτα τῆς ἀκτῆς. Τὰ ἰδιαίτερα σημεῖα τὰ ἀποτυπούμενα ἐπὶ τῆς ράχεως καὶ τῶν ὤμων τοῦ θύματος, φαίνονται προεληθῶτα ἐκ τῶν ἐν τῇ βάλει τοῦ πλοίου μερῶν. Τὸ ὅτι ἐπὶ τοῦ πτώματος δὲν ἦτο προσδεδεμένος βάρος τι, ἐνισχύει ἐτι πλέον τὴν ὑπόθεσιν ἡμῶν. Ἐὰν ἐρρίπτετο τὸ πτώμα ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, θὰ τῇ προσήρτων ἀφεύκτως τοιοῦτο βάρος, τότε δὲ μόνον δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἔλλειψιν αὐτοῦ, ὅταν υποθέσωμεν ὅτι ὁ φονεὺς δὲν ἔλαβε τὴν πρόνοιαν νὰ προμηθευθῇ τοιοῦτο προτοῦ ἀναχθῇ εἰς τὸ πέλαγος. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ ρίψῃ τὸ πτώμα εἰς τὸν ποταμὸν, παρετήρησε βεβαίως τὸ λάθος του, ἀλλὰ δὲν εἶχε πρόχειρον τὸ μέσον ἵνα ἐπανορθώσῃ τοῦτο. Προὔτιμησε τὰ πάντα νὰ θυσιάσῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν κατηραμένην ἀκτὴν. Ἀπαξ ἀπαλλαγὴς τοῦ ἀψύχου φορτίου του, ὤρειλε νὰ σπεύσῃ ὅπως ἐπανάλθῃ εἰς τὴν πόλιν. Τότε, ἀπὸ τινος ζοφερᾶς ὄχθης, ἐπήδησεν εἰς τὴν ξηρὰν Ἀλλὰ τὸ πλοῖον δὲν ἔ' ἀπέβαινεν ἄρα ἐπὶ φόβος δι' αὐτὸν μάρτυς; Βεβαίως ἐδιόχετο πολὺ, καὶ δὲν ἠνέκρει νὰ σκίπτηται τοιαύτας μικρολογίας! Ἀλλως τε, ἐὰν τὸ προσέδεεν εἰς τὴν ἀκτὴν, τότε, ἐσκέπτετο, θὰ ἠγείροντο ὑπόνοιαι κατ' αὐτοῦ· ἢ δὲ φυσικώτατα αὐτοῦ σκέψις ἦτο, τὸ νὰ ἐκδιώξῃ μακρὰν αὐτοῦ, ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερον, πᾶν ὅ,τι εἶχε σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ ἐγκλημα του· ὅχι μόνον

αὐτὸς ἔφυγε μακρὰν τῆς ὄχτης, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ πλοίου του πᾶν ἄλλο ἐσκέφθη ἢ νὰ τὸ προσδέσῃ ἐκεῖ. Ἀναμφιβόλως, τὸ ἀφῆκε ν' ἀποπλανηθῇ ἐν τῷ πελάγει.

«Ἐξακολουθήσωμεν τὴν σκέψιν ἡμῶν. Τὴν προῖαν ὁ ἄθλιος ἐκυριεύθη ὑπὸ ἀρρήτου τρόμου, ἰδὼν ὅτι τὸ πλοῖον ἀνευρέθη καὶ προσεδέθη εἰς μέρος ὃ αὐτὸς, ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του ἴσως, συγχάζει τακτικῶς. Τὴν ἀκόλουθον νύκτα, χωρὶς νὰ το λήσῃ ν' ἀπαίσῃ τὸ πηδάλιον, ἀφίνει τὸ πλοῖον νὰ γίνῃ ἄφαντον. Τώρα, ποῦ εὐρίσκεται, τὸ ἄνευ πηδαλίου πλοῖον τοῦτο; Προβῶμεν εἰς ἀναζήτησιν του, ἥτις ἔστω ἡ κυριώτερά τῶν ἀναζητήσεων ἡμῶν. Μετὰ τῆς πρώτης διασαφήσεως ἦν θὰ ἐπιτύχωμεν, θ' ἀρχίσῃ νὰ ὑποφώσκῃ καὶ ἡ αὐγὴ τῆς ἡμετέρας ἐπιτυχίας. Τὸ πλοῖον τοῦτο θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ, μετὰ ταχύτητος ἥτις καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς θὰ ἐκπλήξῃ, πρὸς ἐκεῖνον ὅστις εἶχε κάμει χρῆσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀπαίσίαν τῆς κυριακῆς νύκτα. Ἡ μία ἐπιβεβλῆσις θὰ ἐπαυξάνηται διὰ τῆς ἐτέρας, καὶ θὰ μᾶς ἄγῃ ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ φονέως, ὅστις ταχέως θὰ εὐρεθῇ εἰς χεῖρας ἡμῶν.

Διὰ λόγους οὓς ἀποσιωπῶμεν, ἀπέχουμεν τοῦ νὰ δημοσιεύωμεν ἐνταῦθα τὰ πρακτικὰ ἐν οἷς ἐκτυλίσσεται ἡ ἀνάκρισις ἡ γενομένη συμφῶνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἐνδείξεις, τὰς κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπιπολίους, ὧς ἀπικάλυψεν ὁ Δυπέν. Ἀναπέρομεν μόνον, ὅτι τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα ἐπέτυχε τελείως, καὶ ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀτυνομίας ἐπλήρωσε πιστῶς, καίτοι δυσθύμως, τὴν πρὸς τὸν ἱππότην Δυπέν ὑπόσχασίν του.

ΤΕΛΟΣ

ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ἵππῆρξε παλαιὰ τις ἐποχὴ, καλὴ διὰ τοὺς βασιλεῖς, πλὴν δεινὴ καὶ δυσφόρητος διὰ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους καὶ κατ' αὐτὴν, διηγούνται, ὅτι ἔβασίλευεν ἀπερᾶντου χώρος, κωφὸς τις καὶ χωλὸς μονάρχης, ἔχων κυλλὴν τὴν εὐνόμιον χεῖρα, καὶ τυφλὸν τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν. Πλὴν, τὰ φυσικὰ ταῦτα ἐλαττώματα δὲν ἐκώλυον πικρὰ πᾶσι τὸν ἄνθρωπον τοῦ νὰ θεωρῇ ἐαυτὸν Νάρκισσον, τῇ δημοφώνῳ ἐπιβεβαιώσει κολάκων φίλων του καὶ ὁ ἀνάπηρος ἡγεμὼν, ὥργιζετο ἐναντίον τῶν ἀτυχῶν ζωγράφων, οἱς ἀνέθετε τὸ δυσχερὲς ἔργον τῆς ἀπαθανάτισεως παρομοίας καλλονῆς, φονεύων τοὺς μὲν, διέτι κατορθοῦντες νὰ τὸν εἰκονίσωσι καλλιμόρφον, τὸν ἐζωγράφουν πάντῃ ἀνόμοιον, τοὺς δὲ, διότι ἐπετύγχανον μὲ τὴν ὁμοιότητα, ἀλλ' ἀπικονίζον αὐτὸν κακεντρεχῶς δυσειδέστατον, καὶ πλήρη φρικαλέων σωματικῶν ἐλαττωμάτων. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἦτο ἀληθὴς καλλιτέχνης. Μάτην ἀντικαθίστα διὰ νέων τοὺς ἐκάστοτε ἀποτυγχάνοντας, οὓς μὲ λύπην του ἠναγκάζετο νὰ φονεύῃ, ἐνσπείρων πανικὸν εἰς τοὺς ταλαιπώρους ζωγράφους τῆς εὐρείας ἐπικρατείας του.

κινδυνεύοντας νὰ κρεμασθῶσι μέχρις ἐνός, ἐὰν μὴ προτῆρχετο αὐθορμητῶς ἄσημός τις φιλόσοφος, μετρίως κατέχων γνώσεις καλλιτεχνικάς, ὅστις διείδων ὅτι τὸ μόνον λάθος τῶν προεπιχειρισθέντων ζωγράφων ἀπέκλειτο εἰς τὴν ἀνεπιτυχὴ ἐκλογὴν τῆς θέσεως ἣν ὤφειλιν νὰ δόσωσιν εἰς τὸν εἰκονιζόμενον, ἀνέλαβεν αὐτὸς νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν δύσκολον ἡγεμόνα καὶ κατώθωσεν νὰ συμβιβάσῃ τὴν ὑπόθεσιν, οἰκονομῆσας θυμωσίως τὰ πράγματα.

Παρέστησε τὸν μονάρχην εἰς θέσιν κυνηγοῦ, σκοπεύοντος τὸ θήραμα μὲ τὸν χωλὸν πόδα γονυπετῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς τρόπον ὥστε τὸ ἐλάττωμα νὰ καθίσταται ἀφανεὲς, ὑποστηρίζοντα διὰ τῆς βεβλαμμένης χειρὸς φυσικῶτατα τὸ ὄπλον, τοῦ ὁποίου τὴν σκανδάλην ἐπέεζεν ἡ δεξιὰ, ἐνῶ ἡ κεφαλὴ, χαμηλομένη δῆθιν ἐπὶ τοῦ πυρεβόλου, μὲ κλειστὸν τὸν ἐσθεσμένον ὀφθαλμόν καὶ τὸν ὑγῇ σκοπεύοντα ἐπὶ τοῦ σημείου, ἔδιδε τόσην φυσικὴν ὁμοιότητα πρὸς κυρτὴν ράχιν σκοπευτοῦ εἰς τὸν βασιλικὸν ὕβρον, ὥστε ὁ μονάρχης ἀνεγνώρισεν ἐαυτὸν, χωρὶς νὰ ὀργισθῇ πλέον διὰ τὰ ἐλαττώματά του, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον μὲν ἀπαράλλακτα, ἀλλ' οὐχὶ εἰδεχθῇ καὶ παρὰ φύσιν, μᾶλλον δὲ χρήσιμα καὶ ὑποβοηθούντα τρόπον τινὰ τὴν φυσικότητα τῆς στάσεως. Τόσον δὲ ἐγοητεύθη, ὥστε, ὡς ὅλοι οἱ μυθεύμενοι βασιλεῖς, παρεχώρησε καὶ αὐτὸς εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του, ἐντελῶς ἀνόμοιον αὐτῷ, καθ' ἃ βεβαιούσιν, ἔχουσιν τὴν μορφήν, εἰς τὸν μεγαλοφυῆ ζωγράφον, ὅστις σώσας τοῦ θανάτου τοὺς δημοτέχνους του, ἀφῆκεν ἅμα εἰς ἡμᾶς ἐν λαμπρὸν παράδειγμα τοῦ πῶς πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα καὶ τὰ ἡθικά ἐλαττώματα τῶν ὁμοίων μας, θεωροῦντες αὐτὰ ὑπὸ τὴν χρησιμωτέραν τῶν ὁψιν.

ΙΚΑΡΙΩΝΗ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

S a p o l. Εἰς τὴν προλαβοῦσαν ποικιλοδαισίαν, τὴν ὑπὸ τὸν ἄνωθι τίτλον, ὑπεσχέθην νὰ παραθέσω δείγμα μεγάλῃς ρε κ λ ά μ α ς, τῆς περὶ τοῦ S a p o l — εἶδους σάπωνος κατασκευαζομένου ἐν Ἰταλίᾳ — ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἄλλην ἐκείνην, τὴν τελειοτάτην ἐν τῇ συντομίᾳ τῆς, δηλ. τὴν τοῦ γερμανοῦ H i n k, ἣν τότε παρέθην. Ἰδοὺ ἤδη, ἵνα ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἢ ἐν λόγῳ ρε κ λ ά μ α, μία τῶν πομπυλογωδεστέρων τοῦ εἶδους, χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ ὑπολογισθῶσι καὶ τὰ εἶδη τῶν στοιχείων, καὶ οἱ παράγραφοι κ. λ. δι' ὧν αὕτη τυποῦται. — Ἀτὸ σάπολ εἶνε σαπῶνιον ἄριστον τῆς τ ο α λ έ τ α ς, βραβεύμενον, ὑγιεινόν, πραῦντικόν, καθαριστικόν, καθιστὰ τὴν ἐπιδερμίδα μαλακὴν, βελουδοειδῆ καὶ λευκὴν· λαίνει καὶ προλαμβάνει πάσας τὰς δερματικὰς νόσους. Θεραπεύει πάσας τὰς δερματικὰς παθήσεις (ἀκολουθεῖ μακροτάτῃ ἀπαρίθμησίν του, ἀφ' ἧς δὲν λείπει οὔτε ἡ ἐρυθρὰ ρίς ἐκ πότου ἢ ἄλλως, οὔτε ἡ ψώρα, οὔτε οἱ κάλοι κ. λ.) καὶ βραδύνει τὸν σχημα-